

Arrest

nr. 137 939 van 4 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leonese nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 december 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN DEN BROECK loco advocaat M. DOUTREPONT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Sierra Leoons staatsburger van Limba origine te zijn afkomstig van Wonkifore. Uw ouders werden tijdens de oorlog in Sierra Leone gedood en u werd als kindsoldaat meegenomen door de rebellen.

Na de oorlog verbleef u in een SOS kamp in Lumley, waar u wegliep.

U trok naar Black Street, Freetown.

U werkte er voor uw voormalige commandant tijdens de burgeroorlog Samuel Cole. U geraakte betrokken in vele slechte zaken.

Na enige tijd was u het moe om steeds bevelen op te volgen en niet vrij te zijn. U besloot om bij de autoriteiten verslag uit te brengen van wat er gaande was.

U werd hierna door onbekenden gekidnapt en nadien buiten achtergelaten en in de rug gestoken. Na een periode van verzorging werd uw vertrek uit Sierra Leone door de zusters geregeld.

U hebt Sierra Leone verlaten en u kwam via een u onbekende route op 19 juli 2014 aan in de luchthaven van Zaventem.

*U hebt op 22 juli 2014 een **eerste maal** asiel gevraagd.*

Uw asielaanvraag werd op 22 augustus 2014 door het Commissariaat-generaal beslist met een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van het feit dat u uw identiteit en uw profiel niet aannemelijk wist te maken. Dit werd verder versterkt door de onbekende reisroute, waardoor de geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze werd aangetast.

U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

*U hebt op 17 november 2014 een **tweede maal** asiel aangevraagd.*

U verklaart niet te zijn teruggekeerd naar Sierra Leone.

U verklaart dat u nog steeds problemen met de West Side Boys en de Black Street Boys vreest bij terugkeer.

U geeft daarnaast aan dat u asiel vraagt omwille van de ebola-crisis in uw land.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name uw vrees voor de autoriteiten, voor de groep waartoe u behoorde en voor de groep die u verraden heeft, moet worden beklemtoond dat uw vorige aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid.

Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidige aanvraag louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

In het kader van uw asielaanvraag haalt u aan dat u een reëel risico op ernstige schade loopt zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 wegens een hoog risico op besmetting met het Ebola-virus, wegens een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen enkel criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 § 2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen.

De Commissaris-generaal sluit zich aan bij de conclusies van de advocaat-generaal van het Hof van Justitie van de Europese Unie in zaak C-542/13 wanneer hij van oordeel is dat "om in aanmerking te komen voor de subsidiaire bescherming [...], moet hij eveneens bewijzen dat dit risico wordt veroorzaakt door factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan de autoriteiten van dit land omdat ofwel de bedreigingen ten aanzien van hem uitgaan van de autoriteiten van het land waarvan hij de nationaliteit heeft of door die autoriteiten worden geduld, ofwel dat deze bedreigingen uitgaan van onafhankelijke groepen waartegen de autoriteiten van dat land hun onderdanen niet daadwerkelijk kunnen beschermen".

Er moet dus worden aangetoond dat dit risico voortvloeit uit factoren die direct of indirect kunnen worden toegeschreven aan vervolgingsactoren zoals gedefinieerd in artikel 48/5 § 1 van de wet van 15 december 1980 en dat de beschermingsactoren gedefinieerd in artikel 48/5 § 2 van dezelfde wet niet bereid zijn en niet in staat zijn, daadwerkelijk bescherming te bieden aan deze persoon, wat u in dit geval niet bewijst.

In ondergeschikte orde kan het feit dat dergelijke epidemie zich voordoet in uw land van herkomst, in concreto niet aantonen dat u wegens die epidemie een risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Dit risico blijkt op dit moment voor u louter hypothetisch te zijn.

In verband met het verbod op refoulement in geval van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) dat u aanhaalt, wijst de Commissaris-generaal erop dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet exact overeenstemt met dat van artikel 3 EVRM en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming.

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 15 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 24 december 2014 (zie p. 3) de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het non-discriminatiebeginsel, van het “non refoulement beginsel”, van de artikelen 2, 3 en 14 van het Europees

Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en van *“artikel 78 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie”*.

Verzoeker wijst (zie p. 4) op artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet en stelt dat de bedoelde beslissing van de commissaris-generaal niet werd genomen binnen een termijn van acht werkdagen nadat de minister of diens gemachtigde het asielverzoek heeft overgezonden. Volgens hem moet de bestreden beslissing bijgevolg worden vernietigd.

Verzoeker vat aan (zie p. 4) met een theoretische uiteenzetting over het verbod of refoulement bij risico op schending van artikel 3 EVRM. Hij gaat in op arresten van het EHRM, op *“artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie”* en op de positie van UNHCR.

Hij hekelt het feit dat er door de commissaris-generaal geen enkel onderzoek verricht werd naar het risico in geval van terugkeer naar Sierra Leone.

Volgens verzoeker kan weliswaar impliciet uit de beslissing worden afgeleid dat de commissaris-generaal (zie p. 5) *“voormeld onderzoek naar de Dienst Vreemdelingenzaken toeschuift”*.

Hij wijst er echter op (zie p. 5) *“dat het vaststaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken zulk onderzoek ook niet verricht”* en dat *“zodoende beide instanties zich onbevoegd (beschouwen) om dit onderzoek te verrichten en ze de verantwoordelijkheid ervan naar elkaar toe (schuiven), zodat uiteindelijk niemand dit onderzoek uitvoert”*.

Hij is van oordeel dat *“(zie p. 5) terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met ebola”*.

Verzoeker klaagt verder aan dat (zie p. 6) *“geen enkel persoonlijke analyse”* werd gemaakt. Hij benadrukt dat hij een persoon is *“die als dakloze in België verblijft, die wees is en geen familie noch netwerk overheeft in Sierra Leone”*, waardoor hij niet *“over een netwerk (kan) beschikken om te overleven in zijn land van herkomst”*.

Hij besluit dat (zie p. 7) *“aan verzoeker ten minste de subsidiaire bescherming (dient) te worden toegekend”* gelet op de schending van artikel 3 EVRM.

Volgens verzoeker heeft de commissaris-generaal de afwezigheid van nieuwe elementen foutief beoordeeld. Hij wijst op zijn verklaringen (zie p. 7) *“dat hij terug gecontacteerd werd door zijn vriend M., die hem vertelde dat hij nog steeds opgezocht werd in Sierra Leone en hem aanraade om zijn telefoonnummer te wijzigen”*.

Verzoeker voegt tevens nieuwe documenten bij zijn verzoekschrift, die hij bekwam (zie p. 7) *“met de hulp van M. en van de klusjesman van de zusters”*. Het betreft vier documenten, drie medische documenten en een geboorteakte.

De medische documenten zijn volgens verzoeker *“telkens op dezelfde wijze opgesteld: een voorzijde, betiteld « Discharge Chart », met medische informatie over de wonde van verzoeker, de operaties die hij heeft ondergegaan en soms een extra nota; een keerzijde, met de data van controlebezoeken en een korte nota over de staat van de wonde; en een smal strookje met de hoofding van het ziekenhuis en de datum van het volgend onderzoek”*.

Verzoeker bespreekt de medische attesten en stelt dat (zie p. 8) *“deze een reeks informatie bevatten die perfect overeenstemmen met het relaas van verzoeker”* en dat de attesten *“het relaas van verzoeker ruggensteunen en de ernst van de door hem opgelopen wonde onderlijnen”*.

Aangaande het ziekenhuis waar hij behandeld werd, verwijst hij naar de website van Emergency en stelt hij dat dit ziekenhuis in januari 2014 werd uitgeroepen tot de beste medische instelling in Sierra Leone.

Wat de geboorteakte betreft, voert verzoeker aan dat dit stuk duidelijkheid brengt over zijn identiteit en tevens zijn verklaringen ondersteunt, daar uit dit document blijkt dat wél degelijk M.K. heet en geboren is (zie p. 9) *“op 17.05.1992 in Wonkifore Village, zoals hij dit heeft verklaard”*.

Verzoeker gaat vervolgens in (zie p. 9) op de ebola-epidemie in Sierra Leone.

Hij verwijst naar uitspraken van het Belgisch Instituut voor Tropische Geneeskunde, de *“European Center for Disease Prevention and Control”*, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad en *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”*.

Hij wijst tevens op de arresten *“Elgafaji t. Nederland”* van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, *“Salah Sheekh t. Nederland”* van 11 januari 2007 van het EHRM en een arrest van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof.

Volgens verzoeker moet hem de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend (zie p. 12) *“omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) vreemdelingenwet gelet*

op het hoog risico besmet te geraken door het ebola-virus, het gebrek aan medische behandeling ervan en het hoge overlijdensrisico". Hij stelt dat het risico om besmet te raken met ebola "ernstig en actueel" is en dat het risico "uiteraard niet 100% zeker" dient te zijn.

Hij laat gelden dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie geenszins kan uitgesloten worden van het recht op subsidiaire bescherming: (zie p. 13), "Iedere andere keuze zou een ongerechtvaardigde discriminatie tussen asielaanvragers invoeren met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking zouden komen. Dit zou als absurd resultaat hebben dat wie schade te lijden heeft veroorzaakt door oorlog en geweld wel, maar wie schade te lijden heeft van een dodelijke epidemie geen bescherming kan krijgen".

Hij voert aan dat subsidiaire bescherming (zie p. 13) "juist in het leven geroepen is om te beschermen tegen willekeurig geweld en niet discriminatoire ernstige schade" waardoor "het niet logisch (is) om hier opnieuw een "persoon", deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen".

Hij stelt (zie p. 13) "dat er een nieuwe 'protection gap' wordt gecreëerd - wat het beginsel zelf van subsidiaire bescherming wou vermijden - waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen" en "dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie".

Volgens verzoeker bestaat er aldus (zie p. 13) "een discriminatie, tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die 'iemand' vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc. maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie".

Deze interpretatie is, aldus verzoeker, (zie p. 13) "niet verzoenbaar met de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt".

Ten slotte benadrukt verzoeker (zie p. 14) "dat het Ebola-virus zich voortzet door overdracht tussen mensen en dat er dus niet-statelijke actoren zijn die de schade veroorzaken. Op die manier is in casu voldaan aan de 'actor'-vereiste van de punten a) en b) van het artikel 48/5 § 1, en is het overduidelijk dat de overheid, noch internationale organisaties, in staat zijn om een bescherming te geven, zoals gevraagd in § 2 tegen deze schade".

Verzoeker vraagt aan de Raad (zie p. 15) de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en van hem de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens de asielaanvraag in overweging te nemen. In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker (zie p. 15) "Medisch attest van Emergency voor een hospitalisatie in Freetown van december 2012 tot maart 2013", "Medisch attest van Emergency voor een hospitalisatie in Freetown in juli 2013", "Medisch attest van Emergency voor een hospitalisatie in Freetown in december 2013", "Kopie van de geboorteakte van Dhr. M.K.", "Uittreksel van de website van Emergency, « Best Medical Institution in Sierra Leone »", "Centers for Disease Control and Prevention, « Ebola in Sierra Leone »", "European Centre for Disease Prevention and Control, « Rapid Risk Assessment – Outbreak of Ebola virus disease in West Africa »" en "Resolutie nr. 2177 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 4 december 2014 commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in toepassing van 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekers verklaringen aangaande de vervolgingsproblemen in zijn land van herkomst, betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvraag had aangebracht.

Op 22 augustus 2014 nam de commissaris-generaal in het kader van de asielaanvraag van 22 juli 2014, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, gezien geen geloof werd gehecht aan zijn relaas.

Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een tweede asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerste asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep.

De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep er tegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.2.2. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag op 17 november 2014 voert verzoeker aan dat hij nog steeds problemen heeft met de West Side Boys en de Black Street Boys en ook dat hij de ebolacrisis in zijn land van herkomst vreest.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.*

Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging.

In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De Raad stelt vast dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet in aanmerking komt, gezien:

(i) de verklaringen van verzoeker aangaande zijn problemen met de West Side Boys en de Black Street Boys louter een voortzetting vormen van een relaas dat reeds bij zijn eerste asielaanvraag op 22 juli 2014 geheel ongeloofwaardig werd bevonden;

(ii) zijn vrees voor ebola geen verband houdt met één van de bepaalde vervolgingsgronden in artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag);

(iii) het ebolavirus niet uitgaat van, noch wordt het veroorzaakt door, een van voormelde actoren voorzien/opgenomen in artikel 48/5 van de vreemdelingenwet en de vrees voor dit virus/het risico door dit virus te worden getroffen bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet valt (RvS 20 oktober 2014, nr. 10 864 (c)).

De blote bewering van verzoeker *“dat hij terug gecontacteerd werd door zijn vriend M., die hem vertelde dat hij nog steeds opgezocht werd in Sierra Leone en hem aanraadde om zijn telefoonnummer te wijzigen”* doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

De nieuwe documenten -*“Medisch attest van Emergency voor een hospitalisatie in Freetown van december 2012 tot maart 2013”, “Medisch attest van Emergency voor een hospitalisatie in Freetown in juli 2013”, “Medisch attest van Emergency voor een hospitalisatie in Freetown in december 2013”, “Kopie van de geboorteakte van Dhr. M.K.”*- die verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, betreffen slechts fotokopieën, waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn (RvS 24 maart 2005, nr. 142.624, X; RvS 25 juni 2004, nr. 133.135, X). Het bijgevoegde *“Uittreksel van de website van Emergency, « Best Medical Institution in Sierra Leone »”*, waaruit zou blijken dat dit ziekenhuis in januari 2014 werd uitgeroepen tot de beste medische instelling in Sierra Leone, biedt derhalve geen meerwaarde.

De door verzoeker in het verzoekschrift bijgebrachte informatie -uitspraken van het Belgisch Instituut voor Tropische Geneeskunde, de *“European Center for Disease Prevention and Control”*, een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken, de Resolutie 2177 van de VN-Veiligheidsraad, *“de verklaringen van de heer Roosemont op Radio 1”*, de arresten *“Elgafaji t. Nederland”* van 17 februari 2009 van het Hof van Justitie, *“Salah Sheekh t. Nederland”* van 11 januari 2007 van het EHRM en een arrest van 8 maart 2012 van het Grondwettelijk Hof- en de bij het verzoekschrift gevoegde *“Centers for Disease Control and Prevention, « Ebola in Sierra Leone »”*, *“European Centre for Disease Prevention and Control, « Rapid Risk Assessment – Outbreak of Ebola virus disease in West Africa »”* en *“Resolutie nr. 2177 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties”*, doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat deze informatie bovendien van louter algemene aard is en geen betrekking heeft op verzoeker zelf.

Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat of onder welke omstandigheden hij ingevolge deze epidemie persoonlijk dreigt te zullen worden blootgesteld aan ernstige schade.

Evenmin kan uit de informatie die hij neerlegt worden afgeleid dat hij ingevolge een loutere terugkeer naar en aanwezigheid in zijn land van herkomst ten gevolge van de ebola-epidemie een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade.

Wat betreft verzoekers verwijzing naar het reisadvies van de Belgische FOD Buitenlandse Zaken aangaande Sierra Leone, merkt de Raad nog op dat dit reisadvies bestemd is voor reislustige Belgen en niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen.

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat er *“een discriminatie (bestaat), tussen mensen die bij terugkeer naar hun land van herkomst een ernstige vrees voor onmenselijke behandeling hebben, tussen de groep die ‘iemand’ vreest, en de mensen die evenzeer de vrees hebben voor onmenselijke behandeling etc. maar waarvan het risico wordt veroorzaakt door een dodelijke epidemie”*, antwoordt de Raad dat het non-discriminatiebeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden, op gelijke wijze worden behandeld.

De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418).

Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

Verzoeker toont echter geenszins aan dat personen die internationale bescherming inroepen ten gevolge van de actoren zoals bepaald in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, zich in een identieke of in rechte en in feite gelijke situatie bevinden als personen die internationale bescherming vragen omwille van een epidemie zoals ebola of omwille van elke andere factor die niet door de mens veroorzaakt wordt.

Verzoeker kan evenmin gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift stelt *“dat er een nieuwe ‘protection gap’ wordt gecreëerd, waardoor mensen die wel ernstige schade te vrezen hebben en omwille van het verbod op refoulement niet uitgewezen kunnen worden, toch geen bescherming kunnen krijgen”, “dat er een lacune in het Belgisch recht (bestaat) voor mensen die vrezen voor hun leven en fysieke integriteit in een derde land, maar wiens vrees wordt veroorzaakt door een niet fysieke persoon, maar zoals in casu door een ernstige en levensbedreigende epidemie”* en dat *“het niet logisch (is) om hier opnieuw een “persoon”, deze keer de actor en niet het slachtoffer, aan te willen toevoegen”*.

Het feit dat de bescherming van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, slechts toepassing vindt wanneer de vervolging of de ernstige schade uitgaat of veroorzaakt wordt door de actoren vernoemd in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, volgt uit de omzetting van het gemeenschapsrecht in toepassing van artikel 78 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (zie artikel 6 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 en 2011/95/EU van 13 december 2011) en is in overeenstemming met de bepalingen van het Vluchtelingenverdrag.

De door verzoeker aangevoerde schendingen van *“de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, en het artikel 14 juncto 2 en 3 EVRM, omdat zij de bescherming die geboden wordt aan wie vreest voor een vernederende of onmenselijke behandeling of zijn leven in een ander land anders behandeld wordt, afhankelijk van wie deze vrees veroorzaakt”* worden derhalve niet aangenomen.

2.2.3. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling.

De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij/zij een dergelijk risico loopt, moet zijn/haar beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling of het feit dat verzoeker een persoon zou zijn *“die als dakloze in België verblijft, die wees is en geen familie noch netwerk overheeft in Sierra Leone”,* waardoor hij niet *“over een netwerk (kan) beschikken om te overleven in zijn land van herkomst”,* zoals hij aanvoert in zijn verzoekschrift, volstaat -gelet op bovenstaande vaststellingen- op zich niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

Waar in het verzoekschrift gesteld wordt dat *“terugkeer naar Guinee, Liberia of Sierra Leone, verzoeker zal blootstellen aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 EVRM, omdat hij een groot risico loopt om besmet te raken met Ebola”,* wijst de Raad er vooreerst op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt, niettegenstaande de commissaris-generaal heeft beoordeeld of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De Raad doet te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid evenmin uitspraak over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

De beweringen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal *“voormeld onderzoek naar de Dienst Vreemdelingenzaken toeschuift”, “dat het vaststaat dat de Dienst Vreemdelingenzaken zulk onderzoek ook niet verricht”* en dat *“zodoende beide instanties zich onbevoegd (beschouwen) om dit onderzoek te verrichten en ze de verantwoordelijkheid ervan naar elkaar toe (schuiven), zodat uiteindelijk niemand dit onderzoek uitvoert”,* doen hieraan geen afbreuk.

De Raad treedt de bestreden beslissing immers bij waar die stelt dat de commissaris-generaal zich slechts kan uitspreken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, maar dat hij niet bevoegd is om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

Aangaande elementen die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, is de commissaris-generaal aldus niet bevoegd om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat verzoeker in het land waarnaar hij zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken.

2.2.4. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele elementen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet bevoegd is om na te gaan of deze elementen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat u in het land waarnaar u zal worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Deze bevoegdheid behoort toe aan de Dienst Vreemdelingenzaken die de taak heeft om de verenigbaarheid van een mogelijke verwijderingsmaatregel met het non-refoulementbeginsel te onderzoeken. Bijgevolg is het CGVS niet in staat te oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.”

2.2.5. Besluit

Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zal moeten ondergaan.

Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht.

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier februari tweeduizend vijftien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE